

El finançament de la Generalitat i l'Estatut d'Autonomia del 2006

En congruència amb el fet polític que Catalunya és una nació que forma part de l'Estat espanyol, el darrer Estatut d'Autonomia de Catalunya aprovat a l'any 2006 no planteja un model de finançament per a la Generalitat de Catalunya incompatible amb les lleis estatals ni contrari a les altres Comunitats Autònomes de l'Estat que com Catalunya no tenen un finançament especial, el concert econòmic, només establert per a Navarra i el País Basc. Des de l'inici de la recuperació de la democràcia l'any 1978 el concert econòmic ha aportat al País Basc i Navarra un 73% més de recursos que els que ha rebut Catalunya.

És important remarcar que el model de finançament que estableix l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006, es fonamenta en quatre principis bàsics vàlids per a totes les quinze comunitats autònomes de règim financer comú (entre elles Catalunya): suficiència de recursos econòmics; autonomia financera; responsabilitat fiscal en la recaptació dels impostos; i solidaritat entre els territoris de l'Estat espanyol de manera que qui és més ric ajuda al qui no ho és tant. Amb aquests quatre criteris es garanteix que totes les Comunitats Autònomes - remarcuem el "totes"- han de poder prestar un nivell similar de serveis de l'Estat del Benestar (sanitat, educació i altres serveis socials), sempre i quan facin un esforç fiscal també similar.

Per tant, en contra del que afirmen polítics de l'Estat espanyol no catalans, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya garanteix l'anivellament horitzontal dels recursos del sistema de finançament a totes les Comunitats Autònomes pel que fa als serveis bàsics de l'Estat del Benestar, en el ben entès, però, que una vegada coberta la contribució de la solidaritat, totes les Comunitats Autònomes - remarcuem novament "totes"- disposaran lliurement de la resta dels recursos, segons la seva capacitat i esforç fiscal.

Allò que no és de rebut és que Catalunya l'any 2005 (darrera data publicada), hagi lliurat 15.000 milions d'euros a l'Estat espanyol, el qual ho ha repartit a altres Comunitats Autònomes moltes de les quals avui ja no necessiten aquests diners perquè han crescut econòmicament i tenen suficients recursos propis. El principi de solidaritat, doncs, ha de ser congruent i ajustat a la nova realitat econòmica i social de cada territori de l'Estat. I allò que tampoc és de rebut és que al llarg dels darrers vint-i-dos anys la inversió directa de l'Estat espanyol a Catalunya ha estat una de les baixes en relació a altres Comunitats Autònomes. Per això, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ratificat pel Congrés dels Diputats espanyol determina que l'Estat espanyol garanteix que en un període de 7 anys les inversions que farà l'Estat a Catalunya s'equipararan al pes del Producte interior brut (PIB) català en el total de l'Estat.

Alhora que es proposa un principi de solidaritat més racional, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006 remarca que totes les Comunitats Autònomes -"totes"- han de tenir el recursos suficients per atendre les seves necessitats, cosa que no ha estat així, en particular, i malauradament, per a la pròpia Catalunya. El nostre país, té dificultats notòries per garantir l'atenció sanitària als nostres conciutadans; no pot afermar el seu sistema educatiu i la

